

ประเด็นที่น่าขบคิดบางประการ กรณีผู้สอนภาษาอังกฤษระหว่างผู้สอน
ที่เป็นเจ้าของภาษาและผู้สอนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา ในบริบทการสอน
ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ

Some Thoughtful Points: The Case of English Teachers between Native
and Non-Native Teachers in the Context of Teaching English
as a Foreign Language

เอษณ ยามาลี* | Eason Yamalee

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต, ประเทศไทย;

Faculty of Education, Rattana Bundit University, Thailand

*Corresponding author email: easonym1@gmail.com

Abstract

English has long been recognized as an International language and a lingua franca. Consequently, the number of non-native speakers using English for communication exceeds the number of native speakers. This has led to a greater number of non-native English teachers compared to native English teachers. True nativeness should not be measured by the country of birth. Native-speaking teachers have the advantage of explaining the diversity of language and culture better than non-native teachers. Conversely, non-native teachers may better address the difficulties learners face with English grammar as a foreign language. Therefore, the hiring policies of any educational institution should not prioritize nativeness but rather consider language proficiency, teaching ability, and instructional skills.

Keywords: International Language, Native Teacher, Non-Native Teacher, Teaching English as a Foreign Language

Received: August 11, 2023 **Revised:** November 2, 2023 **Accepted:** November 6, 2023

<https://doi.org/10.14456/husoaru.2024.16>

บทคัดย่อ

ภาษาอังกฤษได้รับการยอมรับให้เป็นภาษาสากลและภาษากลางของโลกมาเป็นเวลานาน ดังนั้น จำนวนผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาและใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารมีมากกว่าผู้ที่เจ้าของภาษา ส่งผลให้ครูสอนภาษาอังกฤษที่ไม่ใช่เจ้าของภาษามีจำนวนมากกว่าครูที่เป็นเจ้าของภาษาด้วยเช่นกัน ความเป็นเจ้าของภาษาที่แท้จริงนั้นไม่ควรที่จะวัดกันตามประเทศที่บุคคลผู้นั้นถือกำเนิด ผู้สอนที่เป็นเจ้าของภาษามีจุดเด่นในด้านการอธิบายความหลากหลายของภาษาและวัฒนธรรมได้ดีกว่าผู้สอนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา ในทางกลับกันผู้สอนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาอาจสามารถเข้ามาเติมเต็มให้ผู้เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศเข้าใจในความยากของไวยากรณ์ภาษาอังกฤษได้มากกว่า ซึ่งนโยบายในการจ้างงานผู้สอนภาษาอังกฤษของสถานศึกษาใดก็ตามไม่ควรที่จะนำมุมมองเรื่องความเป็นเจ้าของภาษามาเป็นประเด็นหลัก แต่ควรต้องคำนึงถึงความสามารถทางภาษาและความสามารถในการสอนภาษารวมถึงทักษะการจัดการเรียนการสอนภาษา

คำสำคัญ: ภาษาสากล, ผู้สอนที่เป็นเจ้าของภาษา, ผู้สอนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา, การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ

บทนำ

เป็นที่รับรู้กันโดยทั่วไปว่าจำนวนผู้เรียนภาษาอังกฤษที่เพิ่มมากขึ้นทั่วโลกนั้น มีสาเหตุมาจากการที่ภาษาอังกฤษได้รับการยอมรับให้เป็นภาษาสากล (English as an international language) ดังนั้น ย่อมส่งผลให้เกิดความต้องการผู้สอนภาษาอังกฤษ เพิ่มขึ้นในแวดวงการศึกษาด้วยเช่นกัน อาจกล่าวได้ว่า การแพร่หลายของภาษาอังกฤษไปทั่วโลกส่งผลกระทบอย่างมากต่อการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ และทำให้ทั้งผู้เรียนภาษาอังกฤษรวมทั้งสถาบันการศึกษาต่าง ๆ มีความประสงค์ในการจ้างงานผู้สอนภาษาอังกฤษที่เป็นทั้งเจ้าของภาษาและไม่ใช่อเจ้าของภาษา สำหรับการมีอาจารย์ที่เป็นเจ้าของภาษาในสถาบันการศึกษาโดยเฉพาะสถาบันการศึกษาที่ระดับภาษาอังกฤษของผู้เรียนไม่ค่อยดีนัก มีส่วนสำคัญที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาเพื่อตอบสนองต่อการทำงานในภายภาคหน้า (Freeman et al., 2015) นอกจากนี้ Canagarajah (1999) อธิบายว่าภาษาอังกฤษได้รับการยอมรับให้เป็นภาษากลาง (Lingua franca) ซึ่งคือการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการ

สื่อสารสำหรับผู้ที่มีภาษาแม่แตกต่างกัน ด้วยเหตุว่าหลายประเทศทั่วโลกมีการสอนภาษาอังกฤษให้แก่ผู้เรียนเริ่มตั้งแต่ในระดับก่อนประถมศึกษา ไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบการสอนในลักษณะภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง

อย่างไรก็ตาม จำนวนผู้ใช้ภาษาอังกฤษในทุกวันนี้มีความเปลี่ยนแปลงไปมากเพราะภาษาอังกฤษมีการใช้โดยผู้ที่ไม่ได้เป็นเจ้าของภาษามากกว่าผู้ที่เป็นเจ้าของภาษา ดังเช่น Stevens (2019) กล่าวว่า ผู้คนทั่วโลกมากกว่า 1.5 พันล้านคนพูดภาษาอังกฤษ ในจำนวนที่กล่าวมานี้มีถึงร้อยละ 75 เป็นคนที่ไม่ได้เป็นเจ้าของภาษา ปัจจุบันนี้เป็นที่ประจักษ์ชัดว่าสถาบันการศึกษาในบางประเทศโดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศที่ตั้งอยู่ในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้นั้น มักจะจ้างผู้สอนภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษามากกว่าผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา แม้ว่าสถานศึกษาบางส่วนนี้อาจประสบปัญหาทางการเงินก็ตาม ดังเช่น Braine (2010) ชี้ให้เห็นว่าในประเทศ เช่น ไต้หวันและญี่ปุ่น คุณลักษณะที่สำคัญในการได้งานสอนภาษาอังกฤษนั้นคือบุคคลผู้นั้นเป็นเจ้าของภาษา สิ่งนี้ทำให้ผู้ที่เป็นเจ้าของภาษาบางคนที่ขาดประสบการณ์การสอนภาษาได้รับโอกาสในการจ้างงานมากกว่าผู้ที่ไม่ได้เป็นเจ้าของภาษา กรณีตัวอย่างเกี่ยวกับการจ้างงานที่กล่าวมาก่อนหน้านี้เป็นที่ยกเถียงกันมาตั้งแต่ปลายทศวรรษ 1960 เมื่อแนวคิดการสอนภาษาที่เน้นการสื่อสาร (Communicative approach) ได้มีการประยุกต์ใช้อย่างแพร่หลายในการสอนภาษาต่างประเทศ จวบจนในยุคกลางทศวรรษ 1990 เป็นต้นมาการที่มีผู้สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนและมหาวิทยาลัยที่เป็นเจ้าของภาษาได้กลายเป็นจุดขายของสถาบันการศึกษานั้น ๆ (Clouet, 2006)

ข้อถกเถียงที่ว่าใครคือผู้สอนภาษาอังกฤษที่ดีกว่าระหว่างเจ้าของภาษากับคนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษายังคงปรากฏให้เห็น ในประเด็นนี้เองที่ทำให้ผู้สอนที่ไม่ได้เป็นเจ้าของภาษาอาจถูกตีตราว่ามีข้อด้อยทั้งในด้านมุมมองภาษาและการสอน อีกทั้งยังนำไปสู่การเลือกปฏิบัติของบางสถาบันการศึกษาทั้งในรูปแบบที่เห็นได้ชัด และในบางครั้งมุมมองแบบนี้อาจถูกซ่อนรูปไว้ในวงการการศึกษาซึ่งแล้วแต่มุมมองของแต่ละบุคคล ตัวอย่างการเลือกปฏิบัติเหล่านี้ ได้แก่ รูปแบบการให้คำตอบแทน หรือค่าจ้างที่น้อยกว่าของผู้สอนภาษาที่มีได้เป็นเจ้าของภาษา หรือภาระการสอนที่หนักมากกว่า (Floris & Renandya, 2020) บทความนี้ผู้เขียนจึงมีความประสงค์ที่มุ่งให้เห็นถึงความเข้าใจและนำเสนอประเด็นที่ต้องนำมาขบคิดกันอย่างรอบด้านในวงการการศึกษาที่เกี่ยวกับผู้สอนภาษาอังกฤษทั้งที่เป็นเจ้าของภาษาและผู้สอนที่ไม่ได้เป็นเจ้าของภาษา มีรายละเอียดการนำเสนอ ประกอบด้วย ความหมายของเจ้าของภาษา ความเชื่อ

เกี่ยวกับภาษาและการสอนภาษาอังกฤษ คุณลักษณะที่สำคัญบางประการของผู้สอนภาษาอังกฤษที่ดี บทสรุป และข้อเสนอแนะ อนึ่ง ผู้เขียนขออย่าว่าในบทความนี้ผู้เขียนมิได้มีเจตนาใด ๆ ทั้งสิ้นให้เกิดความแตกแยกกับผู้สอน ไม่ว่าครู อาจารย์ที่เป็นเจ้าของภาษาอังกฤษหรือไม่ใช่เจ้าของภาษาอังกฤษก็ตาม

ความหมายของเจ้าของภาษา

ในการทำความเข้าใจถึงความหมายของคำว่าเจ้าของภาษาอังกฤษ (Native English speakers) นั้น มีจุดเริ่มต้นมาจากการที่ Kachru (1982) แบ่งกลุ่มการใช้ภาษาอังกฤษของผู้คนออกเป็น 3 รูปแบบตามกลุ่มประเทศ คือ กลุ่มประเทศวงใน (Inner circle) วงนอก (Outer circle) และวงขยาย (Expanding circle) จากที่กล่าวมานี้ Kachru (1982) ให้คำจำกัดความของคนที่เป็เจ้าของภาษาอังกฤษ คือ บุคคลที่เติบโตในกลุ่มประเทศวงใน เช่น อังกฤษ อเมริกา หรือแคนาดา Berns (1995) อธิบายว่าผู้เรียนภาษาอังกฤษส่วนมากมักยึดแบบแผน หรือบรรทัดฐานการใช้ภาษาอังกฤษจากบุคคลที่มาจากกลุ่มผู้ใช้ภาษาอังกฤษในกลุ่มประเทศวงใน เช่น อังกฤษ อเมริกา ออสเตรเลีย หรือนิวซีแลนด์ ดังนั้น ผู้ที่มาจากประเทศดังที่กล่าวมานี้ก็คือเจ้าของภาษา ในทางกลับกันผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาอังกฤษก็คือบุคคลที่มาจากประเทศที่อยู่ในกลุ่มวงนอกและวงขยาย เช่น สิงคโปร์ ฟิลิปปินส์ เวียดนาม ไทย ญี่ปุ่น ฯลฯ

นอกจากนี้ Davies and Elder (2008) ยังได้ชี้ให้เห็นว่า ภาษาแม่ก็คือภาษาแรกที่มีมนุษย์ผู้นั้นเรียนรู้ที่จะพูด เมื่อบุคคลคนนั้นเรียนรู้ที่จะสื่อสาร ทำให้ในเวลาต่อมาก็จะส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้และมีทักษะอื่นๆ เช่น การฟัง การอ่าน และการเขียน มีความคล่องแคล่วมากขึ้นตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับ Krashen (1982) ที่ได้กล่าวว่า เจ้าของภาษาใดก็ตามรับภาษานั้นโดยมุ่งไปที่ความหมายของภาษา อีกทั้งยังเกิดการเรียนรู้ภาษาจากการใช้งาน แต่ไม่ได้เรียนรู้ภาษาจากการท่องกฎไวยากรณ์ต่าง ๆ ดังนั้นจากสิ่งที่ Krashen (1982) กล่าวมานั้นสามารถตีความได้ว่า การรับภาษาอังกฤษของเจ้าของภาษาจะแตกต่างจากคนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่มาจากประเทศที่อยู่ในวงขยาย ซึ่งก็คือประเทศที่ภาษาอังกฤษถูกนำไปใช้เป็นภาษาต่างประเทศ (English as a foreign language) เช่น ประเทศจีน ญี่ปุ่น ตุรกี และไทย เป็นต้น ในประเทศเหล่านี้มักมีการเรียนภาษาอังกฤษจากกฎไวยากรณ์ต่าง ๆ ก่อนพยายามให้ผู้เรียนใช้ภาษานั้นในชีวิตประจำวัน (Dervic & Becirovic, 2019)

อย่างไรก็ตาม Comprendio (2019) ได้เสนอความเห็นว่าการให้คำจำกัดความของคำว่าเจ้าของภาษาโดยใช้ประเทศที่เป็นแหล่งกำเนิดของคนแต่ละคนอาจก่อให้เกิดปัญหาและไม่น่าเชื่อถือในยุคปัจจุบัน เนื่องจากว่าประเทศที่บุคคลเกิดไม่ได้เป็นตัวชี้วัดว่าบุคคลนั้นจะเป็นเจ้าของภาษาของประเทศนั้น ๆ เช่น หากมีบุคคลผู้หนึ่งเกิดที่ประเทศสหรัฐอเมริกาและย้ายไปอยู่ที่ประเทศเยอรมันตั้งแต่เยาว์วัย เช่น อายุ 1 หรือ 2 ขวบ เมื่อผู้ปกครองของเด็กคนนี้พูดภาษาเยอรมันเป็นประจำ และเด็กคนนี้ไม่ได้เรียนภาษาอังกฤษเลยจนกระทั่งเข้าสู่วัยประถมศึกษาตอนต้น หรือตอนปลาย กอปรกับในชีวิตประจำวันที่เด็กคนนี้เติบโตขึ้นก็ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลัก ในกรณีเช่นนี้ไม่น่าเป็นเหตุผลที่ถูกต้องเหมาะสมที่เด็กผู้นี้จะถือว่าเป็นเจ้าของภาษาอังกฤษ จากที่อธิบายมาข้างต้นนี้ สรุปได้ว่า คำว่าเจ้าของภาษานั้นไม่สามารถระบุโดยใช้ประเทศที่บุคคลผู้นั้นเกิดมาเป็นหลักในการให้คำนิยามหรือชี้ชัด หากจะกล่าวให้ชัดเจนไปนั้นคำจำกัดความของคำว่าเจ้าของภาษาก็คือ บุคคลที่พูด หรือมีการรับภาษาใด ๆ ก็ตาม ตั้งแต่เกิด หรือตั้งแต่เยาว์วัย และมีการใช้ภาษานั้นจนซึมซับเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวัน

ความเชื่อเกี่ยวกับภาษาและการสอนภาษาอังกฤษ

ความเชื่อนั้นมักจะเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดทัศนคติหรือมุมมองของผู้คนในสังคม ซึ่งความเชื่อเหล่านี้อาจก่อให้เกิดมุมมองต่อสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นไปในทางบวก หรือลบก็ได้ ในเนื้อหาบทความนี้ก็คือมุมมองเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษที่มีต่อผู้สอนที่เป็นเจ้าของภาษาและผู้สอนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา ประเด็นที่จะอธิบายเพิ่มเติมต่อไปนี้จะเกี่ยวกับความสามารถทางภาษาและความสามารถในการสอนภาษา และปิดท้ายหัวข้อนี้ด้วย นโยบายในการจ้างงานผู้สอนภาษาอังกฤษและมุมมองของผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง

ความสามารถทางภาษาและความสามารถในการสอนภาษา

ความเชื่อที่ผู้คนส่วนใหญ่มักคิดว่าผู้สอนที่เป็นเจ้าของภาษา มีความสามารถบางอย่างที่เด่นชัดในการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ เช่น การใช้ภาษาในชีวิตจริง การเป็นแบบอย่างของการออกเสียงภาษาอังกฤษ การถ่ายทอดคำแสลง หรือสำนวนภาษาที่ใช้เฉพาะกลุ่ม คุณลักษณะต่าง ๆ เหล่านี้มักถ่ายทอดออกมาจากการใช้ภาษานั้น ๆ มาเป็นเวลานาน โดยเฉพาะผู้ที่เจ้าของภาษา ดังที่ Walkinshaw and Oanh (2014) อธิบายว่าการที่บุคคลทั่วไปมีความคิดว่าเมื่อได้เรียนภาษาอังกฤษในเชิงวิชาการ (Academic English)

หรือภาษาอังกฤษที่เป็นทางการ (Formal English) บุคคลเหล่านั้นมักจะอนุมานว่าการเรียนภาษาที่เป็นแบบทางการนั้นมักได้รับมาจากผู้สอนที่เป็นเจ้าของภาษา แต่แท้ที่จริงแล้วคำว่าภาษาอังกฤษที่เป็นทางการนั้นมักได้รับการสอนในสถาบันการศึกษา อีกทั้งยังปรากฏอยู่ในหนังสือ (Textbooks) เสียเป็นส่วนใหญ่ และโดยความจริงที่ปรากฏให้เห็นนั้น ผู้ที่เป็นเจ้าของภาษาส่วนมาก หรือแม้แต่ผู้ที่เชี่ยวชาญภาษาอังกฤษแม้จะไม่ได้เป็นเจ้าของภาษา ก็ไม่ได้มีการสื่อสารภาษาอังกฤษที่เป็นในรูปแบบ Formal English ในชีวิตประจำวันทั่วไป เช่น เวลาเด็กนักเรียนไทยพูดภาษาอังกฤษแล้วบุคคลอื่นที่อาจเป็นเจ้าของภาษาอังกฤษ หรือไม่ได้เป็นเจ้าของภาษาแต่มีความเชี่ยวชาญทางภาษาอังกฤษฟังไม่เข้าใจหรือฟังไม่รู้เรื่อง บุคคลเหล่านั้นอาจได้ตอบกลับมาว่า “Sorry I didn’t get your point.” หรือ “I am not sure I got your point, could you clarify that please?” แต่ไม่ได้ตอบกลับมาว่า “Sorry I don’t understand.” เสมอไป

สาเหตุที่เป็นเช่นนี้ มีสาเหตุหลักมาจากผู้เรียนโดยเฉพาะผู้เรียนที่เป็นคนไทยนั้นมีคลังคำศัพท์น้อยและอาจไม่คุ้นเคยกับภาษาที่เจ้าของภาษาใช้ในชีวิตจริง อย่างไรก็ตาม ในสังคมทั่วไปยังคงมีคนบางกลุ่มที่มีความเชื่อว่า คนที่พูดภาษาอังกฤษแบบไม่เป็นมาตรฐานมักถูกมองว่าเป็นบุคคลที่ไม่ค่อยได้เรียนรู้ภาษาเท่าที่ควร และในบางครั้งกลับได้รับการด้อยค่าไปด้วย (Lippi-Green, 1994) เมื่อพิจารณาในแง่ของครูสอนภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษานั้นก็มีข้อได้เปรียบในบางประการมากกว่าผู้สอนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา เช่น ผู้สอนภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษาสามารถอธิบายเกี่ยวกับความหลากหลายของภาษาอังกฤษ หรือเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยของภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้สอนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาอาจไม่สามารถเข้าใจ หรือบางครั้งเลือกที่จะไม่อธิบายให้ผู้เรียนเพราะคิดว่าตนเองไม่เชี่ยวชาญพอในสิ่งนั้น เช่น สำเนียงภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน (American English) ที่พูดในเขต New England และ New York มีความใกล้เคียงกับสำเนียงภาษาอังกฤษแบบอังกฤษ (British English) เพราะวอชนคร New York เคยเป็นเมืองท่าที่สำคัญขนาดใหญ่ในช่วงปีคริสต์ศักราช 1754 และมีความเกี่ยวข้องกับสหราชอาณาจักรในยุคสมัยล่าอาณานิคม จึงเห็นได้ว่า ลักษณะการออกเสียงของผู้คนในแถบนี้ เช่น ออกเสียงสระอา /a:/ ยาวขึ้นในคำ เช่น calm, father เป็นต้น (Clouet, 2006)

ในทางกลับกันความเชื่อที่ว่าเจ้าของภาษาคือผู้สอนภาษาที่ดีที่สุดในอุดมคติของผู้เรียนภาษาอังกฤษนั้นอาจเป็นสิ่งที่ไม่จริงเสมอไป ดังที่ Phillipson (1992) ชื่อนานนามสิ่งนี้ว่าเป็นความเข้าใจผิดเกี่ยวกับความเป็นเจ้าของภาษา (Native speaker fallacy) ซึ่งหมายความว่า

แม้ว่าบุคคลผู้นั้นจะมีภาษาแม่เป็นภาษาอะไรก็ตาม เขาคอนั้นสามารถเป็นผู้สอนภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพได้ นอกจากนี้ ผู้สอนภาษาอังกฤษที่ไม่ได้เป็นเจ้าของภาษาในบางท่านอาจมีความเข้าใจและมีประสบการณ์อย่างมากในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ บุคคลเหล่านั้นอาจเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติและประสบการณ์การสอนภาษาให้กับผู้เรียนที่ต้องเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศดีกว่าเจ้าของภาษา เห็นได้ว่าผู้สอนที่ไม่ได้เป็นเจ้าของภาษามีความได้เปรียบในเรื่องการเปรียบเทียบกฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ และไวยากรณ์ของภาษาแม่เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถก้าวผ่านอุปสรรคที่ยากในการผลิตภาษา (Language production) เนื่องด้วยผู้สอนเหล่านี้สามารถสื่อสารภาษาแม่ของผู้เรียนได้ เช่น ภาษาไทยเป็นภาษาที่ละลื่นนามบางประเภทที่ทำหน้าที่เป็นประธานของประโยคได้ หรือที่เรียกว่า “pro-drop language” การสื่อสารโดยไม่ละประธานในภาษาไทยไม่ใช่สิ่งที่ผิดแต่อาจทำให้รูปภาษาแปลกไป (Holmberg et al., 2009) เช่น ภาษาไทยสื่อสารว่า “เมื่อวานนี้ไปเซ็นทรัลพลาซ่า เวสต์เกต” เมื่อเราต้องการสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษนั้น เราไม่สามารถแปลตรง ๆ และสื่อออกมาไม่ว่าจะอยู่ในรูปการพูด หรือการเขียนว่า “Yesterday went to Central Plaza Westgate.” รูปแบบการสื่อสาร หรือการผลิตภาษาอังกฤษดังตัวอย่างที่กล่าวมานี้ เห็นได้ชัดเจนว่าประโยคไม่มีส่วนของประธานทำให้ผิดไวยากรณ์ของภาษาอังกฤษจึงเกิดเป็นประโยคที่ไม่สมบูรณ์ (Fragment)

อีกตัวอย่างประการถัดไป เช่น ภาษาไทยกล่าวว่า “ถึงแม้ว่าฉันไม่ชอบการเรียนออนไลน์ในช่วงการระบาดของ Covid-19 แต่ฉันไม่มีทางเลือกอื่น” ผู้เรียนจำนวนมากมักสื่อสารว่า “Although I do not like to study online during the pandemic of Covid-19, but I have no choice.” จากตัวอย่างที่กล่าวมานี้เป็นการสื่อความในภาษาอังกฤษที่ผิดเพราะว่าคำว่า Although ที่แปลว่า แม่ว่านั้น มีความหมายขัดแย้งอยู่แล้วในตัวเอง ดังนั้น จึงไม่มีความจำเป็นต้องใช้คำว่า but ในประโยค (Murphy, 2013) ความผิดพลาดลักษณะนี้พบได้ไม่เพียงการพูดภาษาอังกฤษเท่านั้น แต่ผู้เขียนบทความในฐานะที่สอนวิชาการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการในระดับอุดมศึกษาก็ประสบพบเจอข้อผิดพลาดในส่วนนี้ของผู้เรียนชาวไทยมากพอสมควร เนื่องจากว่าผู้เรียนจำนวนมากมักคิดเป็นภาษาไทยแล้วถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาอังกฤษตรง ๆ ตัว และความผิดพลาดเหล่านี้ดังปรากฏจากคำอธิบายก่อนหน้านี้มีความสอดคล้องกับ Walkinshaw and Oanh (2014) ที่ชี้ให้เห็นว่าผู้สอนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาอังกฤษ แต่ใช้ภาษาแม่เหมือนกันกับผู้เรียนสามารถสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งยังมีการเตรียมตัวที่ดีกว่าในการสร้างความเข้าใจให้แก่ผู้เรียนภาษาอังกฤษ

ในประเทศนั้น ๆ นอกจากนี้ Medgyes (1992) กล่าวเสริมในประเด็นที่สอดคล้องกับสิ่งที่อธิบายมาก่อนหน้านี้ว่า “ยิ่งผู้สอนภาษาอังกฤษเก่งภาษาอังกฤษมากเท่าไร การเรียนในห้องของผู้เรียนก็จะยิ่งมีประสิทธิภาพมากขึ้นเท่านั้น” ควรได้รับการปรับเปลี่ยนเป็น “ยิ่งผู้สอนมีความเชี่ยวชาญภาษาแม่ของผู้เรียนภาษาอังกฤษมากขึ้นเท่าใด ก็จะกระตุ้นและส่งเสริมให้ผู้เรียนในห้องมีประสิทธิภาพในการเรียนมากขึ้นเช่นกัน”

กระนั้นก็ตาม มีประเด็นที่ต้องพิจารณาอย่างรอบด้านเกี่ยวกับมุมมองของ Medgyes (1992) ที่กล่าวมาก่อนหน้านี้ เนื่องจาก บดินทร์ แวลาเตะ และคณะ (2562) ได้ศึกษาความแตกต่างและประสิทธิภาพในการสอนภาษาอังกฤษของผู้สอนที่เป็นเจ้าของภาษาและไม่ใช่อเจ้าของภาษาในมหาวิทยาลัยไทย โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาไทยจำนวน 200 คน และอาจารย์ชาวไทยที่สอนภาษาอังกฤษ จำนวน 20 คน โดยใช้แบบสอบถาม อีกทั้งยังเก็บข้อมูลเพิ่มเติมจากการสัมภาษณ์เชิงลึกกับนักศึกษาไทย จำนวน 20 คน และอาจารย์ชาวไทยที่สอนภาษาอังกฤษ จำนวน 10 คน กลุ่มตัวอย่างของการศึกษานี้มาจากมหาวิทยาลัยของไทย จำนวน 4 แห่งในภูมิภาคต่าง ๆ ได้แก่ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และมหาวิทยาลัยขอนแก่น ผลการศึกษาพบว่า ผู้สอนส่วนมากที่เป็นเจ้าของภาษามีการประยุกต์ใช้การสอนแบบการสื่อสาร (Communicative teaching) โดยที่ผู้สอนทำหน้าที่เปรียบเสมือนผู้สนับสนุนการเรียนรู้ การสอนด้วยวิธีแบบนี้มักเน้นไปที่การให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน สำหรับผู้สอนที่เป็นชาวไทยจำนวนมากจะมีการสอนโดยวิธีการสอนแบบดั้งเดิม ซึ่งก็คือการสอนที่เน้นกระบวนการเรียนรู้โดยที่ผู้เรียนเปรียบเสมือนผู้รับ (Passive learner) ผ่านการฟัง การอ่าน และการดู นอกจากนี้ผู้สอนชาวไทยมักอธิบายกฎการใช้ไวยากรณ์ให้กับผู้เรียนอย่างมาก เพื่อให้ผู้เรียนเหล่านี้จดจำและได้คะแนนดีในการสอบเก็บคะแนน การสอนในลักษณะเช่นนี้ก่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์ที่น้อยมากในระหว่างการเรียนในชั้นเรียนและอาจทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย

เหตุผลที่อาจทำให้ผู้สอนที่ไม่ได้เป็นเจ้าของภาษาประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาอังกฤษในลักษณะที่กล่าวมาข้างต้นนั้น เป็นเพราะประสบการณ์ก่อนหน้านี้ของผู้สอนที่ได้รับการฝึกฝนในช่วงของการเรียนภาษาอังกฤษก่อนที่จะมาสอนภาษาในสถานศึกษา ซึ่ง Saengboon (2006) ได้อธิบายว่า การเรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนของไทยจำนวนมากมักมีการจัดการเรียนการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบ grammar translation หรือ audio-lingual method

ซึ่ง Harmer (2015) อธิบายว่า การจัดการเรียนการสอนแบบ grammar translation นั้นมีหลักสำคัญคือ เรียนหลักไวยากรณ์ เน้นความถูกต้อง และใช้ภาษาแม่ในการสอน เช่น ครูเข้ามาที่ห้องเรียนแล้วทำการสอนในหัวข้อ Present Perfect Tense ครูจดบนกระดานว่า โครงสร้างของ Present Perfect Tense นั้นมีรูปแบบคือ Subject + V. to have + V. 3 และการใช้ Present Perfect Tense นั้น ใช้สำหรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตั้งแต่อดีต และเหตุการณ์นั้นดำเนินต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน หลังจากนั้นครูยกตัวอย่างประโยคโดยเขียนบนกระดานเช่น I have worked in this company for three years. ต่อจากนั้น นักเรียนอ่านประโยคบนกระดานพร้อมกัน แล้วครูอธิบายต่อว่า ประโยคนี้แปลว่า ฉันได้ทำงานในบริษัทนี้เป็นเวลา 3 ปี และนักเรียนจะเห็นว่าประโยคนี้คำว่า work นั้นมีรูปกริยาช่อง ที่ 2 และ 3 คือ worked และ worked เราเรียกการผันกริยาแบบนี้ว่า “regular verb” ซึ่งมีรูปร่างของกริยาในอดีตที่เหมือน ๆ กัน คือ เติม ‘ed’

สำหรับการสอนแบบ audio-lingual method เป็นวิธีการสอนที่มุ่งหมายให้ผู้เรียนทำการเรียนภาษาด้วยการฝึกซ้ำ ๆ ข้อเสียของการเรียนการสอนในรูปแบบนี้คือผู้เรียนไม่มีความสามารถในการสร้าง/ปรับแต่งประโยคได้ดีเท่าที่ควร เพราะเรียนรู้โดยวิธีเลียนแบบเป็นส่วนใหญ่ ทำให้ความรู้ความสามารถทางภาษาจึงอยู่ในวงจำกัด ยกตัวอย่างข้อเสียของการเรียนการสอนแบบ audio-lingual method เช่น ครูชาวไทยสอนภาษาอังกฤษเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 3 โดยที่คุณครูให้เด็กนักเรียนเริ่มพูดตามครู เช่น “I go to school every day.” หลังจากนั้นครูพูดว่า They แล้วนักเรียนก็พูดพร้อมกันทั้งห้องว่า “They go to school every day.” หลังจากนั้นครูพูดว่า We แล้วนักเรียนพูดลำดับถัดไปพร้อมกันว่า “We go to school every day.” ที่นี้ครูพูดคำว่า “market” นักเรียนพูดโดยอัตโนมัติว่า “Market go to school every day.” ซึ่งเป็นสิ่งที่ผิด ประเด็นที่กล่าวมาก่อนหน้านี้มันสอดคล้องกับ Borg (2003) และ Numrich (1996) ที่ศึกษาเกี่ยวกับความเชื่อและการปฏิบัติการสอนของผู้สอนภาษาอังกฤษ ผลการศึกษาพบว่า วิธีการที่ผู้สอนภาษาได้รับการเรียนรู้ภาษานั้นส่งผลกระทบต่อความเชื่อในศาสตร์การสอนรูปแบบนั้น และมักจะมียุติพลต่อวิถีทางที่ผู้สอนเหล่านั้นนำมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนในอาชีพของเขา

นโยบายในการจ้างงานผู้สอนภาษาอังกฤษและมุมมองของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง

ผู้สอนภาษาอังกฤษบางคนที่ไม่ได้เป็นเจ้าของภาษาอาจเคยประสบปัญหาของการเลือกปฏิบัติในกระบวนการจ้างงาน ดังที่ Crump (2007) กล่าวว่า การประกาศรับสมัครงาน

ในเว็บไซต์ออนไลน์บางแห่งมีความต้องการครูผู้สอนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประกาศรับสมัครงานครูผู้สอนภาษาอังกฤษของประเทศในทวีปเอเชีย ซึ่งเมื่อศึกษารายละเอียด พบว่า บางครั้งประกาศรับสมัครงานเหล่านี้มีความต้องการครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษามากกว่าผู้ที่ไม่ได้เป็นเจ้าของภาษา โดยที่ไม่ได้คำนึงถึงคุณสมบัติที่เหมาะสมในการเป็นครูสอนภาษาอังกฤษ ความในข้างต้นนี้สามารถพบเห็นได้ว่า โรงเรียนสอนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะอย่างยิ่งโรงเรียนเอกชนที่อยู่ในรูปแบบสถาบันกวดวิชานั้น มักมีการโฆษณาเชิญชวนอย่างโจ่งแจ้งและโดยมากใช้ประเด็นนี้เป็นจุดขาย เช่น เรียนภาษากับเจ้าของภาษาพูดได้คล่องภายใน 3 เดือน หรือผู้สอนของสถาบันเป็นเจ้าของภาษา 100 เปอร์เซ็นต์ ทั้งที่ความเป็นจริงแล้วการที่ผู้เรียนเหล่านี้จะพูดภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพในสถานการณ์ใด ๆ ก็ตามไม่ว่าจะอยู่ในห้องเรียน หรือนอกห้องเรียนนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าผู้เรียนได้เรียนกับเจ้าของภาษาเพียงเท่านั้น แต่ยังขึ้นอยู่กับความตั้งใจและความมุ่งมั่นในการฝึกเรียนรู้ภาษาอังกฤษ จริงอยู่ที่ว่า การได้เรียนกับเจ้าของภาษาอาจเป็นส่วนหนึ่งที่สามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนเหล่านั้นพยายามพูดหรือสื่อสารในห้องเรียน (Ruecker & Ives, 2014)

ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นเหตุที่ Liang (2009) อธิบายเสริมว่า การจัดการเรียนการสอนในบางบริบทของประเทศที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักนั้น ผู้ที่สอนภาษาที่เป็นเจ้าของภาษามีความเป็นเจ้าของภาษาก็จริง แต่อาจไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเลย เพราะคนเหล่านั้นมาจากหลากหลายอาชีพที่มีใช้ประกอบอาชีพครูสอนภาษาอังกฤษมาแต่เดิม ดังนั้น จึงอาจไม่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับศาสตร์ด้านการสอนอย่างถ่องแท้ อาชีพที่หลากหลายเหล่านี้ เช่น ช่างประปา ช่างไม้ หรือ เกษตรกร ฯลฯ อย่างไรก็ตาม กรณีที่กล่าวมานี้อาจมีความแตกต่างกับผู้สอนชาวต่างประเทศที่ต้องสอนในโรงเรียนสังกัดกระทรวงศึกษาธิการของไทย โดยปฏิบัติหน้าที่สอนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน (ระดับก่อนอุดมศึกษา) เพราะผู้สอนเหล่านี้แม้จะได้รับหนังสือขออนุญาตประกอบวิชาชีพครูชั่วคราวซึ่งมีอายุคราวละ 2 ปีเมื่อเริ่มปฏิบัติงานสอนในสถานศึกษานั้น แต่ภายในระยะเวลา 6 ปีนับจากการเริ่มปฏิบัติงานสอนครั้งแรก ต้องพัฒนาตนเองให้มีคุณสมบัติในการได้มาซึ่งใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู ซึ่งถือเป็นวิชาชีพควบคุมตามข้อบังคับของคุรุสภา ว่าด้วยใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ (ฉบับที่ 3) พุทธศักราช 2558 (สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา, 2563)

ประการถัดไป ในมุมมองของผู้มีส่วนได้เสีย หรือผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง (Stakeholders) ก็เป็นสิ่งที่ท้าทายสำหรับผู้สอนภาษาอังกฤษเช่นกัน คำว่า ผู้มีส่วนได้เสีย หรือผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง

กับบทความนี้ หมายถึง ผู้เรียน ผู้ปกครอง นายจ้าง และภาคส่วนต่าง ๆ ด้านการศึกษาในสังคม ดังเช่น Kelch and Santana-Williamson (2002) กล่าวว่า ผู้เรียนมีทัศนคติที่เป็นบวกมากกว่าเมื่อเรียนกับผู้สอนที่มีสำเนียงแบบเจ้าของภาษา ซึ่งสอดคล้องกับ Ozturk and Atay (2010) ที่ชี้ให้เห็นว่าโรงเรียนเอกชนจำนวนมากมักจ้างผู้สอนที่เป็นเจ้าของภาษาเพื่อเพิ่มจุดขายของโรงเรียน เพราะผู้ปกครองก็ต้องการให้บุตรหลานเรียนภาษาโดยตรงกับครูที่เป็นเจ้าของภาษา ซึ่งผลการศึกษาของ Kiczkowiak (2020) ที่เก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้สรรหาคูหาครูสอนภาษาอังกฤษให้กับองค์กรด้านการศึกษา (recruiters) จำนวน 150 คน ซึ่งมาจากหลากหลายประเทศ ประกอบด้วยทวีปยุโรปและทวีปเอเชีย โดยที่ร้อยละ 52 ของผู้ตอบแบบสอบถามมาจากประเทศสเปน ฝรั่งเศส และสหราชอาณาจักร ผลการศึกษาพบว่า แม้ว่าประสบการณ์ด้านการสอน คุณวุฒิทางการศึกษา และศักยภาพระหว่างการสัมภาษณ์เป็นองค์ประกอบที่สำคัญ กระนั้นก็ตาม เกือบครึ่งหนึ่งของผู้สรรหาคูหาครูสอนภาษาอังกฤษให้กับสถาบันศึกษายังคงเชื่อว่าความเป็นเจ้าของภาษามีส่วนสำคัญอย่างมาก ประเด็นที่กล่าวและอธิบายมานี้เป็นที่ประจักษ์ชัดว่าการมีอยู่ของผู้สอนที่เป็นเจ้าของภาษานั้นเปรียบเสมือนเป็นเครื่องมือทางการตลาดอันทรงพลังอย่างหนึ่ง โดยในบางครั้งอาจมีการละเลยถึงคุณภาพการสอนหรือความรู้ด้านศาสตร์การสอนของผู้สอนเหล่านั้น ดังนั้น จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ควรมีการอบรมผู้สอนภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษาให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับศาสตร์การจัดการเรียนการสอนเพิ่มเติมด้วย

คุณลักษณะที่สำคัญบางประการของผู้สอนภาษาอังกฤษที่ดี

การจะเป็นผู้สอนภาษาอังกฤษที่ดีนั้น อันที่จริงแล้วการที่บุคคลผู้นั้นเป็นเจ้าของภาษาไม่ควรถูกนำมาพิจารณาเป็นประเด็นหลักที่จะตัดสินว่าเป็นผู้สอนภาษาอังกฤษที่ดี หรือเป็นผู้สอนภาษาที่มีประสิทธิภาพ เพราะในโลกแห่งความเป็นจริงนั้นผู้สอนภาษาอังกฤษที่ดีจะต้องมีความสามารถทางภาษาที่ดีพอในการสอนและเป็นแบบอย่างที่ถูกต้องในการใช้ภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนทุกคน อีกทั้งต้องมีความรู้ความเข้าใจในศาสตร์ด้านการสอน รวมถึงการถ่ายทอดเนื้อหาให้ผู้เรียนด้วย (Renandya et al., 2018) นโยบายแต่ละโรงเรียนหรือของประเทศต่างๆ มักจะมีนโยบายเกี่ยวกับความสามารถด้านภาษาของผู้สอนที่แตกต่างกัน เช่น ที่เขตปกครองพิเศษฮ่องกงความสามารถทางภาษาขั้นต่ำของครูผู้สอนภาษาอังกฤษนั้นต้องมีระดับการได้รับการประเมินทางภาษาตามเกณฑ์ International English Language Testing System

(IELTS) อยู่ในระดับ 7 ขึ้นไป ซึ่งบุคคลใดก็ตามที่ได้ระดับคะแนน IELTS เท่ากับ 7 ในระดับนี้หมายความว่าโดยภาพรวมบุคคลนั้นสามารถใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ดี แต่อาจมีข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาอังกฤษบ้างในบางครั้งบางคราว (Chonghui, 2019) ในขณะที่ประเทศไทยนั้นสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดแนวทางการพัฒนาภาษาอังกฤษตามกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษ (CEFR) สำหรับครูและบุคลากรทางการศึกษาไว้ โดยครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาต้องพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษของตนเองให้ได้อย่างน้อยระดับ B1 และตั้งแต่ระดับ B2 เป็นต้นไปสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2564)

สำหรับผู้เขียนบทความมีความเห็นว่า เกณฑ์การประเมินผลภาษาอังกฤษสำหรับครูไทยนั้นถูกใช้เป็นส่วนกระตุ้นและเป็นขวัญกำลังใจในการทำวิทยฐานะของข้าราชการครูด้วย เพราะเมื่อครูมีวิทยฐานะเพิ่มขึ้นก็จะได้รับเงินค่าตอบแทนวิทยฐานะเพิ่มขึ้นด้วยนอกเหนือจากเงินเดือน ค่าอภยาในประเด็นนี้เป็นผลเนื่องจากว่าสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา (ก.ค.ศ.) ได้ชี้แจงว่าข้าราชการครูสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานที่สำเร็จการศึกษาในวิชาเอกจากสาขาวิชาภาษาอังกฤษ (คุณวุฒิ ครูศาสตรบัณฑิต ศึกษาศาสตรบัณฑิต หรือศิลปศาสตรบัณฑิต) และสอนภาษาอังกฤษนั้น หากได้รับการประเมินแล้วได้ระดับ C1 ตามเกณฑ์มาตรฐาน CEFR (The Common European Framework of Reference) ขึ้นไป สามารถนำผลการประเมินไปใช้ในการขอลดระยะเวลาในการเลื่อนวิทยฐานะได้ (ครูอาชีพดอทคอม, 2564) ความหมายของเกณฑ์มาตรฐาน CEFR ระดับ C1 นั้นคือ สามารถเข้าใจและใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างหลากหลายและมีประสิทธิภาพในการทำงาน เข้าใจบทความที่ยาวและสลับซับซ้อนได้ อีกทั้งยังสามารถสื่อสารโดยการเขียนภาษาอังกฤษในรูปแบบที่มีความสลับซับซ้อนและใช้โครงสร้างทางภาษาที่ดี รวมทั้งมีแบบแผนการสื่อสารโดยใช้คำเชื่อมและการเชื่อมโยงความหมายได้

นอกจากนี้ Wichadee (2010) และ Meksophawannagul (2015) ชี้ให้เห็นว่า นักศึกษาไทยที่มาจากหลากหลายสาขาวิชาในระดับมหาวิทยาลัยมีความเห็นว่าผู้สอนที่มีประสิทธิภาพนั้นนอกจากองค์ความรู้ทางด้านภาษาแล้วยังต้องมีทักษะการสื่อสารและการถ่ายทอดที่ดีด้วย ซึ่งทั้งสององค์ประกอบที่กล่าวมานี้ผู้สอนจะต้องประยุกต์ใช้ไปพร้อมกันในการจัดการเรียนการสอน จากที่กล่าวมานี้ เห็นได้ชัดว่าภาษาอังกฤษในโลกทุกวันนี้มีการแพร่

ขยายอย่างมากไปในมุมของนานาชาติภาษาอังกฤษโลก (World Englishes) และภาษาอังกฤษในฐานะภาษาสากล (English as an International Language) ดังนั้น ผู้สอนจำเป็นต้องให้ความรู้กับผู้เรียนทางด้านพหุภาษาและพหุวัฒนธรรม สามารถเลือกสรรปรับใช้ตำราและเนื้อหาการสอนเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพกับผู้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด เช่น ผู้สอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยระดับมหาวิทยาลัยสามารถปรับหรือสอดแทรกเกี่ยวกับวัฒนธรรมหรือวิถีชีวิตความเป็นอยู่ รวมทั้งการใช้ภาษาของผู้คนที่มาจากประเทศที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ เช่น ประเทศอินเดียที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ เพื่อที่จะทำให้ผู้เรียนเหล่านี้เห็นว่าผู้คนที่มาจากประเทศนี้ที่มีศาสนา วัฒนธรรมความเป็นอยู่ที่แตกต่างกันจากวัฒนธรรมของเรา และวัฒนธรรมเหล่านี้สามารถมีอิทธิพลต่อโลกใบนี้ได้เช่นกัน

บทสรุป

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพนั้นจะพิจารณาในด้านของผู้สอนเพียงอย่างเดียวว่าผู้สอนคนนั้นเป็นเจ้าของภาษาหรือไม่ได้เป็นเจ้าของภาษานั้นเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องเสียทีเดียว แท้จริงแล้วผู้สอนภาษาอังกฤษที่ไม่ได้เป็นเจ้าของภาษาอาจสร้างบรรยากาศและสภาพแวดล้อมในการสื่อสารที่ทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศได้เช่นกัน เช่น การพูดภาษาอังกฤษช้าลง หรือแม้กระทั่งการอธิบายหลักการเกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในชั้นเรียนโดยใช้ภาษาแม่ของผู้เรียน จริงอยู่ที่ว่าผู้สอนภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษาหากพิจารณาในภาพรวมนั้นเป็นที่ยอมรับว่าบุคคลเหล่านั้นเป็นผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษมาทั้งชีวิต หรืออาจกล่าวได้ว่าการซึมซับภาษาอังกฤษเข้าไปในสายเลือดเลยก็ว่าได้ แต่ผู้สอนภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษานี้โดยส่วนมากก็ไม่ได้เรียนภาษาอังกฤษในแบบวิธีที่ผู้สอนที่มีได้เป็นเจ้าของภาษาและผู้เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศได้เรียนรู้ได้ซึมซับภาษาอังกฤษมา ในประเด็นนี้สามารถขยายความได้ว่าครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาและมีภาษาแม่ (First language) เป็นภาษาเดียวกับผู้เรียนสามารถเป็นครูที่มีประสิทธิภาพในการมีกลยุทธ์การสอนภาษาอังกฤษที่ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการเข้าถึงผู้เรียน เหตุผลประการสำคัญที่สนับสนุนใจความในประโยคก่อนหน้านี้คือภาษาที่ไม่แตกต่างกัน ดังนั้น จึงเป็นสิ่งที่ช่วยลดปัญหาอุปสรรคตรงนี้ได้มากพอสมควร (Li & Jin, 2020) ในมุมมองของผู้คนทั่วไปจำนวนมากมักมีความเชื่อหรือมองเพียงโดยผิวเผินว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษาเหนือกว่าผู้สอนที่ไม่ได้เป็น

เจ้าของภาษา แง่มุมนี้ไม่ได้ตั้งอยู่บนพื้นฐานที่มีความสมเหตุสมผล ความเชื่อเหล่านี้นำไปสู่การเลือกปฏิบัติต่อผู้สอนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา จะเห็นได้ว่า ในโลกยุคปัจจุบันนี้ไม่ว่าผู้สอนภาษาอังกฤษจะเป็นเจ้าของภาษาหรือไม่ใช่เจ้าของภาษานั้นหาใช่ประเด็นที่สำคัญแต่อย่างใด

ข้อเสนอแนะ

จากที่กล่าวมาข้างต้นนี้ ภาคส่วนที่เกี่ยวข้องในแวดวงการศึกษาควรประเมินผู้สอนโดยตั้งอยู่บนพื้นฐานที่เป็นรูปธรรมและเห็นได้ชัดมากขึ้น เช่น คุณวุฒิทางการศึกษา ความเป็นมืออาชีพในการจัดการเรียนการสอน และประสบการณ์ แท้ที่จริงนั้นการที่ผู้สอนทั้งที่เป็นเจ้าของภาษาและไม่ใช่เจ้าของภาษาทำงานร่วมกันเป็นสิ่งที่ดีมาก และปัจจุบันนี้หลายสถานศึกษาที่จัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเลือกที่จะประยุกต์ใช้การสอนเป็นทีม นั้นหมายความว่าผู้สอนไม่ว่าจะเป็นเจ้าของภาษาหรือไม่ ต้องได้สอนผู้เรียนในชั้นเรียนที่สถานศึกษาเหล่านั้นมอบหมายให้ผู้สอน อย่างไรก็ตาม บทบาทของครูผู้สอนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาไม่ควรที่จะถูกจำกัดกรอบอยู่เพียงการสอนหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเท่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอนไวยากรณ์เพื่อมุ่งเน้นการสอบ เป็นที่รับรู้กันโดยทั่วไปว่าภาษาอังกฤษได้กลายเป็นภาษากลางระดับสากล และจำนวนทั้งผู้เรียน และผู้สอนที่มีได้เป็นเจ้าของภาษานั้นมีมากกว่าเจ้าของภาษา ดังนั้น รูปแบบภาษาอังกฤษที่มีความหลากหลายควรต้องปรากฏและสืบสานต่อไปตามวิถีทางของภาษาและสังคมที่เป็นพลวัต แรงผลักดันนี้ไม่เพียงมุ่งไปสู่การสร้างอัตลักษณ์เท่านั้น แต่ต้องขับเคลื่อนไปให้ถึงความสามารถในการเรียนรู้ระดับสากล

จากที่กล่าวมานี้สะท้อนให้เห็นว่าผู้ที่สอนภาษาอังกฤษไม่ว่าจะเป็นเจ้าของภาษาหรือไม่ได้เป็นเจ้าของภาษาก็ตามต้องสอนให้ผู้เรียนเกิดความตระหนัก และแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษในบทบาทของการสื่อสารมากกว่ามุ่งไปที่การที่จะให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้เหมือนนกเช่นเดียวกับมาตรฐานของการใช้ภาษาของคนที่เป็นเจ้าของภาษา จริงอยู่แม้การมีความสามารถทางภาษาอังกฤษเช่นเดียวกับเจ้าของภาษาอาจเป็นเป้าประสงค์ของผู้คนจำนวนมากในสังคมนี้ การที่ผู้สอนภาษาสอนให้ผู้เรียนได้รับรู้และตระหนักว่าการมีภาษาอังกฤษที่หลากหลายที่ใช้โดยผู้คนที่ไม่ได้เป็นเจ้าของภาษา ซึ่งอาจมีการใช้ที่แตกต่างจากภาษาอังกฤษที่เป็นมาตรฐานแบบดั้งเดิมอาจไม่ใช่แง่มุมที่บกพร่องในการเรียนรู้ภาษา ความเป็นจริงที่หลีกเลี่ยงไม่ได้คือในชีวิตจริงนั้นเมื่อผู้เรียนเติบโตไปและต้องไปทำงานหรือเก็บเกี่ยวประสบการณ์ในโลกใบนี้ เขาเหล่านั้นต้องติดต่อสื่อสาร พบปะและมี

สัมพันธภาพโดยใช้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษากลางเพื่อสื่อสารสื่อความกับบุคคลที่มาจากหลากหลายประเทศไม่จำเพาะเพียงคนที่มีมาจากประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่เท่านั้น

ผู้เขียนบทความนี้ขอเสนอมุมมองอีกประเด็นหนึ่งที่คาดว่าจะมีประโยชน์กับภาคส่วนการศึกษาด้านการสอนภาษาอังกฤษ คือ ทั้งรัฐบาลและสถาบันการศึกษาควรให้โอกาสแก่ผู้สอนที่มีได้เป็นเจ้าของภาษาไปศึกษาหรือเข้ารับการอบรมเพิ่มเติมเกี่ยวกับเทคนิควิธีการสอนภาษา เพื่อให้ผู้สอนเหล่านี้จะมีความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษและซึมซับกระบวนการสอนภาษาที่มีคุณภาพให้แก่ผู้เรียน โดยเฉพาะผู้เรียนภาษาอังกฤษในประเทศที่ภาษาอังกฤษมิได้เป็นภาษาแม่ สิ่งหนึ่งที่เป็นที่ประจักษ์ชัดก็คือ คุณค่าที่แท้จริงของผู้สอนภาษาอังกฤษในบริบทการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศไม่ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ แต่ขึ้นอยู่กับประสบการณ์และความรู้ทางด้านการเรียนรู้ภาษา อีกทั้งยังต้องมีทักษะในการบูรณาการทั้งศักยภาพด้านภาษาและศาสตร์การสอนไปพร้อมกัน

เอกสารอ้างอิง

ครูอาชีพอุดม. (2564). **คุณครูต้องรู้! เปิด 4 เงื่อนไข ลดระยะเวลาขอวิทยฐานะเหลือ 3 ปี.**

<http://www.kruachieve.com/เรื่องราว/เงื่อนไข-ลดระยะเวลาการขอวิ/>

บดินทร์ แวลาเตะ, ยุโสภ บัญสุข, อีริค เอ เอ็มเบเล และฟาอีซะห์ วาโซะ. (2562). มิติความแตกต่างและประสิทธิภาพในการสอนภาษาอังกฤษของผู้สอนที่เป็นเจ้าของภาษาและไม่ใช่เจ้าของภาษาในมหาวิทยาลัยไทย. **มนุษยศาสตร์สาร**, 20(2), 225-257.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2564). **แนวทางการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษตามกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษ (CEFR).**

สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา. (2563). **คู่มือการใช้งานสำหรับสถานศึกษาระบบบริการสถานศึกษา (KSP school): การขออนุญาตให้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษาโดยไม่มีใบอนุญาตประกอบวิชาชีพเป็นการชั่วคราว.** https://www.ksp.or.th/ksp2018/wpcontent/uploads/2019/02/KSPSCH_tmplicense_th.pdf

Borg, S. (2003). Teacher cognition in language teaching: A review of research on what language teachers think, know, believe, and do. **Language teaching**, 28, 81-109.

- Braine, G. C. (2010). **Nonnative speaker English teachers: Research pedagogy and professional growth**. Routledge.
- Canagarajah, A. (1999). **Resisting linguistic imperialism in English teaching**. Oxford University Press.
- Clouet, R. (2006). Native vs. non-native teachers: A matters to think over. **Revista De-Filogia**, 24, 69-75.
- Comprendio, L. (2019). **The beliefs of students, parents, Thai teachers and administrators toward international native and non-native English teachers: A study of three schools in Southern Thailand** [Masters's thesis]. Prince of Songkla University.
- Crump, A. (2007). **Examining the role of assistant language teacher on the JET programme within the context of Nihonjinron and Rokusaika: Perspectives from ALTs** [Doctoral dissertation]. McGill University.
- Davies, A., & Elder, C. (2008). **The handbook of applied linguistics**. John Wiley & Sons.
- Dervic, M., & Becirovic, S. (2019). Native and non-native EFL teacher dichotomy: Terminology, competitiveness and employment discrimination. **Journal of Language and Education**, 5(3), 114-127.
- Floris, F.D., & Renandya, W. A. (2020). Promoting the value of non-native English-speaking teachers. **PASAA Journal**, 59, 1-19.
- Freeman, D., Katz, A., Gomez, P. G., & Burns, A. (2015). English-for-teaching: Rethinking teacher proficiency in the classroom. **ELT Journal**, 69(2), 129-139.
- Harmer, J. (2015). **The practice of English language teaching**. Pearson.
- Holmberg, A., Nayuda, A., & Sheehan, M. (2009). Three partial null-subject languages: A comparison of Brazilian Portuguese, Finnish and Marathi. **Studia Linguistica**, 63(1), 59-97.
- Kachru, B. B. (1982). The pragmatics of non-native varieties of English. In L. E. Smith (Ed.), **English for cross-cultural communication** (pp.15-39). Springer.

- Kelch, K., & Santana-Williamson, E. (2002). ESL students' attitudes toward native and non-native speaking instructors' accents. **CATESOL Journal**, 14(1), 57-72.
- Kiczowski, M. (2020). Recruiters' attitudes to hiring 'native' and 'non-native speaker' teachers: An international survey. **The Electronic Journal for English as a Second Language**, 24(1), 1-22.
- Krashen, S. (1982). **Principle and practice in second language acquisition**. Pergamon Press.
- Liang, J. (2009). The courage to teach as a nonnative English teacher: The confessions of a Christian teacher. In M. S. Wong, & A. S. Canagarajah (Eds.), **Christian and critical English language educators in dialogue: Pedagogical and ethical dilemmas** (pp.163-172). Routledge.
- Lippi-Green, R. (1994). Accent, standard language ideology, and discriminatory pretext in the courts. **Language in Society**, 23(2), 163-198.
- Medgyes, P. (1992). Native or nonnative: Who's worth more? **ELT Journal**, 6(4), 340-349.
- Meksophawannagul, M. (2015). Teacher and learner views on effective English teacher in the Thai context: The case of engineering students. **English Language Teaching**, 8(11), 99-116.
- Murphy, R. (2013). **English grammar in use**. Cambridge University Press.
- Numrich, C. (1996). On becoming a language teacher: Insights from diary studies. **TESOL Quarterly**, 30(1), 131-153.
- Ozturk, U., & Atay, D. (2010). Challenges of being a nonnative English teacher. **Educational Research**, 5(1), 135-139.
- Phillipson, R. (1992). **Linguistic imperialism**. Oxford University Press.
- Renandya, W. A., Hamid, F. A., & Nurkamto, J. (2018). English language proficiency in Indonesia: Issues and prospects. **The Journal of Asia TEFL**, 15(3), 618-629.

- Ruecker, T., & Ives, L. (2014). White native English speakers needed: The rhetorical construction of privilege in online teacher recruitment spaces. **TESOL Quarterly**, 49(4), 733-756.
- Saengboon, S. (2006). CLT revisited. **NIDA Language and Communication Journal**, 11(11), 136-148.
- Stevens, P. (2019). **Viewpoint: The silence of ESL speakers**. SHRM. <https://www.shrm.org/resourcesandtools/hr-topics/behavioral-competencies/global-and-cultural-effectiveness/pages/viewpoint-the-silencing-of-esl-speakers.aspx>
- Walkinshaw, I., & Oanh, D. H. (2014). Native and non-native English language teachers: Student perceptions in Vietnam and Japan. **Sage Open**, 4(2). <https://doi.org/10.1177/2158244014534>
- Wichadee, S. (2010). Using wikis to develop summary writing abilities of students in an EFL class. **Journal of College Teaching & Learning**, 7(2), 5-10.